

Казки і притчі про мотивацію до навчання

1.КОРАБЛИК

Автор: Блинова Тетяна Миколаївна

Для дітей 6-9 років.

Розглядає проблему: Небажання вчитися. Негативне ставлення до навчання. Нерозуміння сенсу навчання.

Жив-був маленький дурненький Кораблик. Він весь час стояв у гавані та ніколи не виходив в море. Кораблик лише спостерігав за іншими кораблями, як вони покидали гавань і йшли в безкрайню далечінь, туди, де зливається небо з горизонтом. У кожного корабля був свій шлях, вони багато знали і добре вміли орієнтуватися в безкрайніх просторах. А потім, коли мандрівники поверталися, їх радо вітали люди, а наш маленький Кораблик лише з сумом спостерігав за ними.

Хоча він і був сміливим і не боявся бурі, але він страшно не хотів вчитися. Тому він міг заблукати в далекому морі. І ось одного разу, надивившись на інші кораблі, Кораблик вирішив: "Подумаєш, навіщо мені багато знати, адже я сміливий, і цього вистачить, щоб вийти в море". І відправився він у подорож. Його відразу підхопило хвилею і понесло у відкрите море. Так плавав Кораблик кілька днів. Йому вже захотілося повернутися в гавань, він уявив, як радісно його зустрічатимуть після подорожі. Але раптом він зрозумів, що не знає дороги назад. Він став шукати знайомий маяк, по якому орієнтувалися інші кораблі, але його не було видно.

Тут стали насуватися хмари, все навколо стало сірим, море сердитим - насувалася буря. Кораблику стало страшно і він почав кликати на допомогу, але поруч не було нікого. Тоді Кораблик засумував і почав шкодувати про те, що не хотів вчитися, так би він давно вже повернувся в свою гавань.

І раптом вдалині він побачив слабкий вогник. Кораблик вирішив плисти до нього і, чим ближче він підпливав, тим ясніше бачив величезний Корабель, який плыв додому. Він зрозумів, що маленький Кораблик загубився і йому потрібна допомога.

Великий Корабель взяв його з собою і, поки вони плвли, розповідав кораблику все, що знає сам, а Кораблик все намагався запам'ятати, нічого не упустити. Він

зрозумів, яку помилку допустив, коли не хотів вчитися. Йому захотілося все знати, щоб допомагати іншим Кораблям. Поки Кораблик плив з Кораблем - вони здружилися, і він дуже багато дізнався. Так вони скоро увійшли в гавань. Хмари розвіялися, море стало спокійним, небо чистим, яскраво світило сонечко.

І тут раптом Кораблик побачив, як на причалі вже зібралися люди, що зустрічають Кораблі. Грала музика, у Кораблика піднявся настрій, і він навіть став пишатися собою, адже він стільки всього подолав і дізнався.

З тих пір Кораблик став багато подорожувати, і кожен раз здобував нові знання, а коли повертався - його радісно зустрічали люди і інші кораблі, його не вважали вже маленьким і дурненьким корабликом.

Обговорення:

Чому Кораблик не хотів вчитися?

Чому Кораблик загубився?

Що зрозумів Кораблик в результаті своєї пригоди?

2.Склянка. Притча про те, скільки важать проблеми

На початку лекції професор підняв склянку з невеликою кількістю води. Тримав її, доки усі студенти не звернули на нього увагу, а далі спитав: «Скільки, на вашу думку, важить ця склянка?».

«50 грамів!»... «100 грамів!»... «125 грамів!»... — припускали студенти.

— Я і сам не знаю, — зізнався професор, — щоб дізнатися, треба її поважити.

Але питання в іншому: що буде, якщо я триматиму так склянку протягом кількох хвилин?

— Нічого, — відповіли студенти.

— Добре.

— А що буде, якщо я триматиму її годину? — знову запитав професор.

— У вас заболить рука, — відповів один зі студентів.

— Так. А що буде, якщо я, так протримаю склянку цілий день?

— Ваша рука оніміє, ви відчуете сильну напругу в м'язах, і у вас навіть може паралізувати руку. Доведеться відправити вас у лікарню, — сказав студент під веселий сміх аудиторії.

— Дуже добре, — невимушено продовжував професор, — але чи змінилася вага склянки протягом цього часу?

— Ні, — відповіли. — Тоді звідки з'явився біль у плечі і напруга у м'язах?

Студенти були здивовані і збиті з пантелику.

— Що мені треба зробити, щоб позбутися болю? — запитав професор.

— Опустити склянку, — пролунала відповідь із аудиторії.

— Ось, — вигукнув професор, — точно так відбувається і з нашими життєвими проблемами та невдачами. Будете тримати їх у голові кілька хвилин — це нормально. Якщо думатимете про них більше часу — почнете відчувати біль. А якщо продовжуватимете в тому ж дусі і далі, це почне паралізувати вас. Ви не зможете нічим іншим займатися. Важливо обдумати ситуацію і зробити висновки, але ще важливіше відпускати ці проблеми від себе в кінці кожного дня, перед тим як йдете спати. Так, ви без напруги щоранку зможете

прокидатися свіжими, бадьорими і готовими справлятися з новими життєвими ситуаціями.

3.Бабуся і собака. Притча про те, наскільки насправді важливими для нас є причини для змін

Одного разу чоловік йшов повз якийсь будинок і побачив стару бабусю в кріслі-гойдалці, а поруч з нею у такому ж кріслі дідок, який читав газету. Між ними на ганку лежав собака і скиглив так, наче йому щось боляче. Проходячи повз, чоловік здивувався, чому той пес так скиглиє.

Наступного дня він знову йшов повз цей будинок. Знову сиділа стара пара в кріслах-гойдалках, а між ними собака, який лежав і видавав той самий жалібний звук.

Спантичений чоловік пообіцяв собі, що, якщо і завтра собака буде скиглити, він запитає про нього у цієї пари.

На третій день на свою біду він побачив ту саму сцену: старенька хиталася в кріслі, дідок читав газету, а собака лежав на своєму місці і продовжував скиглити. Він більше не міг це ігнорувати.

— Вибачте, мем, — звернувся він до старенької, — що трапилося з вашим собакою?

— З ним? — Перепитала бабуся. — Він лежить на цвяху.

Спантичений її відповіддю чоловік запитав:

— Якщо він лежить на цвяху і йому боляче, чому він просто не встане?

Старенька посміхнулася і сказала привітним лагідним голосом:

— Значить, голубчику, йому боляче настільки, щоб скиглити, але не настільки, щоб зрушити з місця...

4. Навчіться правильно хотіти. Притча про здійснення бажань

Жив собі чоловік. Була в нього одна цікава особливість: йому яблука завжди падали прямо в руки. Він проходив повз яблуні, протягував руку — і обов'язково ловив одне яблуко. Те, яке він хотів, і прямо в руку!

Усі дивувалися. І, звісно ж, хотіли дізнатися — як так виходить. А чоловік пояснював: «Я вмію хотіти. Я хочу, щоб яблуко впало, і воно падає».

Люди теж хотіли, але їм яблука в руки не падали.

— Ви не вмієте правильно хотіти, — відповідав їм чоловік.

Люди не розуміли, витріщали очі, хотіли, але, мабуть, якимось не так як треба. Усі почали дратуватися: ніхто не міг повторити подвиг цього дивака. Почали називати його чаклуном і навіть подумували спопелити своєю заздрістю. Тоді чоловік вирішив навчити цих невігласів правильно хотіти.

— Попереджаю одразу, мій урок не полегшить вам життя. Скажіть мені, як ви вмієте хотіти?

— Ну... ми думаємо: добре було б, якби яблуко впало нам у руки. Думаємо дуже завзято, молимося Богу... Не грішимо, робимо хороші справи. Загалом, робимо так, як нас учили, — майже хором мовили люди.

— І все? А ось як хочу я, — сказав чоловік, дістаючи паралельно шнурки, пружини, цвяхи та шурупи.

— Я хочу, щоб яблуко впало, і роблю для цього все.

«Чаклун» почав пояснювати про пристрій, який треба кріпити до яблука і проходити повз у точно зазначений час; натискати на пружину і ловити яблуко.

— Це нечесно, — сказали люди.

— Чому ж? Я хочу і моє бажання здійснюється!

5. Як збуваються мрії. Притча про правильну мотивацію та вміння віддавати

Біля великого торговельного центру стояв розкішний припаркований автомобіль. Звичайно, у багатомільйонному місті багато дорогих автомобілів, але цей привертав увагу кожного: новенький, блискучий, рідкісної марки. Тож не дивно, що коли власник автомобіля вийшов із покупками, він застав біля свого авто місцевого хлопчика, який підробляв миттям вікон. Хлопчина захоплено роздивлявся автомобіль із усіх боків.

— Що, подобається? — спитав власник.

— Так! Розкішне авто! Воно ж, мабуть, коштує силу-силенну грошей!

— Ти будеш здивований, — відповів власник, — але за цей автомобіль я не заплатив ні копійки!

— А де ж ви його взяли? — сторопів хлопчик.

— Цей автомобіль мені подарував мій брат! Тепер я їжджу на такій машині, і при цьому не витратив нічого!

— О! — протягнув хлопчина, — як би я хотів...

— Що, хотів би мати таку машину?

— Ні, як би я хотів стати таким братом!

6. Десь краще. Притча про вміння бачити прекрасне поруч

Один чоловік прожив довге й цікаве життя. Коли настав його час, він опинився на небі. Його зустрів ангел і повів просто до раю.

Звичайно ж, чоловік вирішив там роздивитися все-все-все. Проте навколо все як у звичайному житті, лише краще. Погода — чудова: не спекотно й не холодно, іноді повіває приємний вітерець. Природа — очей не відвести від такої краси. Куди сягає око — зелено, квітують поля, на деревах дивні й смачні плоди такі різні, яких він ніколи й не бачив на землі. Будинки й споруди — витвори архітектури. Здається, що тут зібрано найкращі зразки надбань всіх часів і народів. І всі люди, яких чоловік зустрічав, зайняті справами, але привітні, усміхнені, спокійні. Усі ходять радісні, щасливі, відкриті, доброзичливі.

Походив чоловік, погуляв, сподобалося. Та все ж вирішив запитати в ангела:

— А можна подивитися, що таке пекло? Хоч одним оком!

— Добре, — погодився ангел.

— Іди за мною, покажу.

Приходять вони в пекло. Чоловік аж зіщулився і приготувався побачити прірву, вогонь, котли, одне слово — пекло! Аж ні, нічого подібного: теж природа, будинки, люди ходять... А потім придивися уважніше й не міг дібрати слів від здивування: таке саме звичайне життя, природа — та сама, погода чудова й вітерець повіває... Та й будинки один в один як у раю. Єдина відмінність — люди всі злі, скривджені, помітно, що погано їм тут.

Чоловік оговтався від здивування і запитав в ангела:

— Тут же все начебто так само, як і в раю! Чому ж вони всі такі незадоволені?

— Так, — відповів ангел.

— Тут справді так само. Але вони думають, що в раю краще.

7.притча

про мотивацію до навчання

Жив на світі учень який поставив перед собою мету – навчитися всього. У навчанні йому не було рівних. Одного разу він зрозумів, що знає більше ніж вчитель тому він вирішив попрощатися , але попросив порекомендувати йому ще кращого. І йому відповіли, що немає рівних учителю Вонгу. Учень довгі роки шукав зустрічі із цим мудрецем і через 20 років добрався учень до Гори Мудрості, де жив Вонг , але побачив його уже на смертельному ложі. Єдине , що встиг запитати Учень : «Як стати найосвіченішою й найрозумнішою людиною». І Вонг йому відповів : «Знай , нещасний, що нікого й нічого навчити неможливо».

Учень довго сидів на Горі Мудрості, міркуючи над останніми словами вчителя. Минуло ще багато років і сивочолий Учень, бавлячись на лавочці зі своїми правнуками, спостерігав, як діти грають у шахи. І звернувся із запитанням до наймолодшого : « Хто тебе навчив цієї гри?» І хлопчик весело відповів : «Хто мене може навчити ? Я сам захотів і навчився.» У ту ж саму мить Учень збагнув найбільшу таємницю, відповідь на яку він шукав усе своє життя.

Питання до обговорення:

1. Що збагнув Учень?
2. Чи змогли б ви як учень все життя вчитися і пізнавати щось нове?
3. Якими б ви стали через 10, 20, 30 років, якщо б пішли по шляху пізнання?

8. Найкраща школа

Батьки обрали для свого сина найкращого вчителя. Зранку дід повів онука до найближчої школи.

Була перерва між уроками. Дід став випитувати в учнів, як їм тут навчається. Але діти нічого не відповідали, а тільки бігали навколо.

Дідусь рішуче взяв онука за руку і вийшов у двір.

– Ура, я не піду до школи, – зрадів хлопчина.

– Підеш, але не в цю, – сердито відповів дід. – Я сам знайду тобі школу.

Дідусь відвів онука в свій дім, доручив його піклуванням бабусі, а сам пішов шукати кращу школу та кращих вчителів. Побачивши яку-небудь школу, дід заходив у двір і чекав, коли вчитель відпустить дітей на перерву. В деяких школах діти не помічали старого, а в інших – дражнили його. Дід одразу ж йшов геть.

Нарешті він увійшов у крихітне подвір'я маленької школи і стомившись притулився до огорожі. Задзвенів дзвоник, і діти висипались у двір.

– Дідусю, вам погано, принести воду? – почувся голосочок.

– У нашому дворі є лава, сідайте, будь ласка, – запропонував один хлопчина.

– Можливо покликати вчителя? – запитав інший.

Незабаром в двір вийшов молодий вчитель. Дід привітався і сказав:

– Нарешті я знайшов найкращу школу для мого онука.

– Ви помиляєтесь, дідусю, наша школа не найкраща. Вона маленька і тісна.

Старий не став сперечатись, але домовився про навчання свого онука.

Ввечері мама хлопчика запитала діда:

– Батьку, Ви ж неграмотні. Чому ви думаєте, що знайшли найкращу школу?

– По учням дізнаються про вчителів, – відповів дід.

